

Sygn. akt IX Ka 1276/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Sójka

Protokolant: st.sekr.sądowy Iwona Stefańska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Augustyna Pindziaka

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2013 roku

sprawy T. K.

oskarżonego o przestępstwo z art.244 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 11 kwietnia 2013 roku sygn. akt II K 128/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego T. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 140 (sto czterdzieści) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

IXKa 1276/ 13

UZASADNIENIE

T. K. oskarżony został o to, że :

w dniu 28 grudnia 2012 roku w K.nie stosując się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Pińczowie w sprawie IIK 68/ 11 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych przez okres 3 lat to jest od 27 lutego 2011 roku do 27 lutego 2014 roku kierował samochodem marki V. (...)o numerze rejestracyjnym(...)

tj. o przestępstwo z art. 244 kk.

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2013 r. w sprawie sygn. akt IIK 128/ 13 orzekł:

I. uznał oskarżonego T. K. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia stanowiącego przestępstwo z art. 244 kk i za to, na podstawie art. 244 kk wymierzył oskarżonemu karę 6(sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego T. K. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Apelacje od wyroku tego w całości na korzyść oskarżonego wywiodła jego obrońca i na podstawie art. 438 pkt 2 i 4 kpk zarzuciła:

- naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez zaniechanie przeprowadzenia postępowania dowodowego i niewyjaśnienie istotnych dla sprawy okoliczności, a zwłaszcza niedostateczne wyjaśnienie przyczyn, dla których oskarżony zdecydował się na prowadzenie pojazdu w dniu 28 grudnia 2012 r.

- rażąco surowość orzeczonej w pkt. I wyroku bezwzględnej kary pozbawienia wolności w sytuacji, gdy kara adekwatną w świetle dyrektyw z art. 53 kk, jak również przesłanek z art. 69 § 1 i § 2 kk – byłaby kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania

wnosząc o

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania

ewentualnie o zmianę tegoż wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania a także o nieobciążanie oskarżonego kosztami postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy rozważył co następuje:

Apelacja obrońcy jest bezzasadna w stopniu oczywistym co oznacza, że brak jest podstaw do uwzględnienia obu jej zarzutów i wniosków końcowych a nadto brak jest podstaw do uchylenia lub zmiany zaskarżonego wyroku z urzędu przez Sąd Odwoławczy.

Sąd Okręgowy nie znajduje żadnych przesłanek do stwierdzenia, tak jak chce tego autorka apelacji, że Sąd orzekający dopuścił się naruszenia przepisów postępowania a w szczególności art. 7 kpk i art. 410 kpk co miało wpływ na treść orzeczenia. Przepis art. 7 kpk stanowiący zasadę swobodnej oceny dowodów zawiera także wskazówki tej oceny dla organów postępowania karnego w tym sądu orzekającego aby zapobiec sytuacji w której ocena ta ma charakter dowolny. W niniejszej sprawie nie ma żadnych podstaw do stwierdzenia, że ustalenia faktyczne stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku są dowolne. Wskazać należy, że obrońca oskarżonego praktycznie w ogóle nie uzasadnia stawianego zarzutu obrazy art. 7 kpk.

Z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika wprost, iż Sąd orzekający daje wiarę wyjaśnieniom oskarżonego T. K. w tej części, w której twierdził on, iż zdecydował się na jazdę samochodem mimo sądowego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych tylko dlatego, że jego kolega R. D. poczuł się źle i chciał aby oskarżony odwiózł go do domu. W tej sytuacji jest oczywistym, że Sąd jako bezsporne, zgodne z twierdzeniem oskarżonego przyjął to ustalenie jako powód dla którego złamał on nałożony na niego zakaz sądowy. Zupełnie natomiast inną kwestią jest ocena takiego zachowania oskarżonego, a Sąd Rejonowy trafnie zwraca uwagę, że w okolicznościach przedstawionych przez oskarżonego w żadnym razie nie można takiego zachowania usprawiedliwiać, a już z całą pewnością rozpatrywać w kategoriach kontratypu stanu wyższej konieczności określonego w art. 26 § 1 kk, co sugerował obrońca oskarżonego na rozprawie odwoławczej. Tylko brakiem wyobraźni spowodowanej brakiem doświadczenia życiowego lub stosownej wiedzy medycznej obrońcy występującego na rozprawie apelacyjnej należy tłumaczyć jego twierdzenie, że oskarżony zachowywał się prawidłowo przewożąc w swoim samochodzie kolegę, który podczas spożywania alkoholu dostał ataku padaczki. Słusznie Sąd argumentuje, że w tej sytuacji oskarżony winien wezwać pogotowie ratunkowe a nie decydować się na jazdę samochodem łamiąc sądowy zakaz prowadzenia pojazdów.

Zupełnie niezrozumiały jest zarzut obrazy art. 410 kpk. Przypomnieć należy, że przepis ten stanowi, że podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Trudno w treści apelacji obrońcy odnaleźć taki argument, który wskazywałby, że Sąd orzekający pominął któryś z dowodów przeprowadzonych w sprawie, lub też czyniąc ustalenia faktyczne, powołał się na dowód, lub okoliczność w ogóle nie ujawnioną na rozprawie głównej.

Obrońca oskarżonego, jak się wydaje po lekturze treści zarzutu naruszenia przepisów postępowania raczej ma na myśli uchybienia w zakresie przeprowadzonych przez sąd rejonowy dowodów, a w zasadzie nie przeprowadzenia z urzędu

dowodu z zeznań dwóch świadków, to jest R. D. i Ł. S., a tym samym wskazanie możliwości naruszenia przepisu art. 167 kpk w zw. z art. 4 kpk. W sytuacji gdy świadkowie ci mieli podać okoliczności, które sąd rejonowy ustalił w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego i uznał je zgodnie z jego twierdzeniem za istniejące w rzeczywistości, nie ma żadnych podstaw do przyjęcia, że nie przeprowadzenie dowodów z zeznań w/wym osób miało wpływ na treść wyroku.

Nie jest zasadny również zarzut rażącej niewspółmierności (surowości) wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności wynikający zdaniem obrońcy z faktu orzeczenia tej kary bez warunkowego zawieszenia jej wykonania- art. 438 pkt 4 kpk.

Trafnie sąd rejonowy zauważa w tej części uzasadnienia, które odnosi się do wymiaru kary i jej charakteru, że oskarżony T. K. jest sprawcą niepoprawnym, skoro stosowane dotychczas wobec niego za popełnione przestępstwa w tym z art. 244 kk kary o charakterze wolnościowym nie odniosły pożądanego skutku tak wychowawczego jak i prewencyjnego.

Skoro tak, to trudno uzasadnić istnienie po stronie oskarżonego tzw. dodatniej prognozy kryminologicznej o której mowa w art. 69§ 1 i 2 kk. Nadawanie nadmiernej wagi okoliczności łagodzącej jaką było przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa jest nieporozumieniem, jeżeli zważy się na fakt, że oskarżony został zatrzymany przez patrol policyjny i kwestia jego werbalnego przyznania się do winy nie ma w tej sytuacji większego znaczenia.

Każda kara nosi w sobie element represji i stanowi „odpłatę” za łamanie prawa. Nie może być żadnym logicznym argumentem, przemawiającym na korzyść oskarżonego to, że kara pozbawienia wolności którą oskarżony musi odbyć „zdecydowanie utrudni oskarżonemu powrót do normalnego życia, a może w sposób wręcz nieodwracalny go zaburzyć”.

To oskarżony swoją naganną postawą od co najmniej kilku lat, co wprost wynika z jego danych o karalności sam utrudnia sobie powrót do tej „normalności”, o której wspomina obrońca w apelacji. Nie można w taki sposób, jak chce tego autorka apelacji tolerować kolejnego przestępczego zachowania oskarżonego, gdyż nie tak nie demoralizuje, jak poczucie bezkarności, a takie poczucie wydaje się mieć oskarżony gdy oceni się obiektywnie jego zachowanie.

Reasumując powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Nie znalazł Sąd odwoławczy podstaw do zwolnienia oskarżonego od kosztów sądowych inaczej oceniając sytuację materialną i osobistą oskarżonego niż to uczynił Sąd rejonowy. Oskarżony jest osobą młodą, nie posiadającą nikogo na utrzymaniu, jest właścicielem samochodu osobowego, nawet w sytuacji gdy jest obecnie osobą bezrobotną, posiadając zawód mechanika pojazdów mechanicznych ma takie możliwości zarobkowe, które gwarantują zapłatę kwoty 140 zł, zasądzoną od niego tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 636 § 1 kpk.

(SSO Krzysztof Sójka)